

ЧУДНОТО ДЪЛО НА ЕДНА КНИГА...

МИТКО и Гошо бѣха другарчета.

И двамата имаха спестовни касички.

Гошо бѣше пестеливъ. Той знаеше, че спестовността е добро дѣло. Неговата касичка отъ день на день ставаше все по-тежка и по-тежка отъ спущанитѣ левчета, двулевки, а по нѣкога и петолевки.

Митко харчеше много. Той бѣше захвърлилъ спестовната си касичка на тавана. Всички пари, каквито му попадаха на ржката, той похарчваше.

Веднажъ Гошо каза на Митка:

— Приятелю, колко пари си събралъ въ спестовната си касичка? Моята вече е препълнена. Скоро трѣбва да отивамъ въ банката!

— Пари ли? Че защо да ги пестя? Азъ не съмъ като тебе. Ти нито си опитвашъ щастieto на шоколадчета, нито ходишъ често на кино, нито си купувашъ пасти или бонбони... Скжперникъ не искамъ да ставамъ, — намусено отвърна Митко.

Несправедливитѣ Миткови думи пообидиха малко Гоша, затова той продължи съ твърдъ гласъ:

— Не е вѣрно това, което ми казвашъ, приятелю. Азъ не съмъ скжперникъ. И азъ ходя на кино, но гледамъ само хубавитѣ филми. И азъ ямъ пасти и ги обичамъ, сжщо както тебе, но не прекалявамъ. Така ми оставатъ пари, които отдѣлямъ и пуцамъ въ касичката си.

— Азъ пъкъ не искамъ да пестя. Не ми трѣбватъ пари, — каза Митко и влѣзе въ бозаджийницата на Спиро Албанеца.

Времето летѣше бързо, неусѣтно.

Гошо продължаваше да пести.

Митко си остана все сжщия прахосникъ.

Мина ваканцията. Училищниятъ звѣнецъ подкани децата на училище, на трудъ.

Веднажъ, когато Гошо се връщаше отъ училище, забеляза на витрината на една голѣма книжарница хубава книга, съ красива многоцвѣтна корица, на която пишеше: „Андерсенови приказки“.

Гошо много обичаше приказкитѣ. Той си записа заглавието на книгата въ тетрадката. Щомъ се върна вкъщи, попита татка си:

— Татко, какви сж тѣзи „Андерсенови приказки“?

Татко му се усмихна, потупа Гоша по рамото и отговори:

— Тѣзи приказки, мое момче, сж много хубави и поучителни. Писани сж отъ датския писателъ Андерсенъ. Книгата, която си видѣлъ на витрината на книжарницата, сж неговитѣ приказки, преведени на български.

Гошо подскочи отъ радостъ.

— Искамъ да ми купишъ тази книга, татко. Моля ти се!

— Ще ти я купя, мое момче. Ти имашъ спестени пари.

Следъ обѣдъ Гошо и татко му отидоха въ банката. Тамъ извадиха пари отъ спестовната му книжка, посетиха книжарницата и купиха книгата. Този день Гошо бѣше много щастливъ. Седна и до вечерята чете. Чете за „Дивитѣ лебеди“, за „Снѣжната царица“, за „Малката кибритопродавачка“.

На другия день Митко дойде у Гошови, за да пита приятеля си, какъ се решава една трудна задача.

Ненадѣйно Митко съгледа книгата „Андерсенови приказки“.

— Е, откъде взе тази шарена книга, бе Го-

шо? — попита Митко съ свѣтнали отъ изненада очи.

— Взехъ я отъ книжарницата.

Митко приближи, взе книгата въ ржце, прелисти я и, като видѣ, че е изпѣстрена съ много картинки, викна:

— Тю, че хубава книга! Колко пари струва, бе Гошо?

— Петдесетъ лева. Купихъ я съ спестени пари, — отговори Гошо.

Митко прехапа устни, наведе глава и следъ малко каза:

— Значи, не било лошо човѣкъ да пести. Но, ако и азъ бѣхъ спестявалъ, щѣхъ да си купя сжщата книга. Но като нѣмамъ!

— Нѣмамъ я! Когато ти казвахъ, че спестовността е добро дѣло, помнишъ ли какво ми отговори? „Не ми трѣбватъ пари. Не искамъ да ставамъ скжперникъ!“ Видѣ ли сега!

— Ехъ, Гошо, виждамъ, че съмъ грѣшилъ. Но помни ми думата — отъ днесъ и азъ почвамъ да пестя.

— Браво, приятелю! — радостно викна Гошо. — Значи най-после разбра силата и значението на спестовността!

— Разбрахъ! — отговори увѣрено Митко.

Двамата приятели се раздѣлиха радостни и доволни.

Щомъ излѣзе отъ Гошови, Митко забърза къмъ къщи. Качи се на тавана, сне потъналата въ прахъ своя касичка и я почисти хубаво.

Още до вечерята една петолевка звѣнна въ нея.

На другия день станаха две.

Следъ месецъ въ касичката на Митка започнаха да дрѣнкатъ много монети.

Дойде коледната ваканция.

Митко отвори пълната си касичка. Купи си приказкитѣ на Андерсена и сжщо, както Гоша, внесе останалитѣ спестени пари въ банката. Тамъ му дадоха спестовна книжка съ червени корици.

Оттогава Гошо и Митко започнаха да се надпреварватъ кой ще си спести по-много пари, кой по-много книги ще си купи и кой по-голѣмъ влогъ ще внесе въ банката.

Любомиръ Дойчевъ

РОДИНА

Обичамъ азъ земята и небето,

и зимата и слънчевото лѣто.

Обичамъ хората — тѣ братя ми сж всички, — полята, планинитѣ, цвѣтя, гори и птички.

Но най-обичамъ бащината стрѣха, кжде ошъ въ люлката надъ менъ звучаха на мойта родна речъ словата мили, свети, слова, които сякашъ Господъ ни изпрати.

И моя роденъ край е, где тазъ се речъ приказва: отъ изтокъ та до Драчъ, де слънцето залѣзва; отъ Дунава — на югъ до бѣлия Егей — на родната ни речъ се прѣпорецътъ вѣй!

Димитъръ Бабевъ